

paa; at den Paagiældende med Hensyn til Spørgsmaal om, hvad der vedrørte det kongelige Theaters Repertoire, ganske skulde være underkastet Kultusministeriets Afgjørelse, hvad vel ogsaa maa betragtes som fuldkommen selvfølgelig, medens det derimod med Hensyn til Spørgsmaalet om Omfanget af de forskellige Forestillinger, der kunde gives, skulde være Justitsministeren, der skulde have den endelige Afgjørelse, hvor Tvivlstilfælde i saa Henseende fremkom. Da den Paagiældende saaledes fik en Bevilling, der var ganske anderledes formuleret end den, han havde søgt om, er det klart, at han maa have seet, at han ingenlunde kunde opføre alle mulige dramatiske Arbejder; men om han derved har fundet sig foranlediget til nærmere at faae Underretning om, hvad Meningen var, eller om han er gaaet ud fra, at han selv kunde gjøre de fornødne Distinctioner, — han maatte jo, da der i Bevillingen udtrykkelig nævntes en bestemt Kategori, nemlig Folkecomedier, overensstemmende med hvad der finder Sted ved sliche Theatre, s. E. rundt om i Lydsland, kunne slutte sig til, at det ingenlunde var Comedier i Almindelighed, hvorom der kunde være Tale — er Noget, jeg naturligvis ikke kan oplyse, og som ogsaa efter min Opfattelse er fuldkommen ligegyldigt, thi Saameget er vist, at navnlig Holberg dengang ubestridelig hørte til det Kongelige Theaters Repertoire, og naar Sagen skulde afgøres af Kultusministeriet eller af Directøren for Theatret, hvis Erklæring man i saa Henseende naturligvis vilde fordrø, vilde han i 1853 aldrig have kunnet gjøre Regning paa netop i Holberg at finde en Støtte for sit Repertoire. Dette er saa klart og indlysende som muligt; — Alt, hvad man i den Henseende har antydet om en Forringelse af Bedkommendes Stilling, er grebet ud af Luften, ligesom ogsaa Alt, hvad der senere er skeet, er Noget, som har ført til en heldigere Position for ham. Der er ikke alene i en ikke ringe Grad indrømmet ham Begunstigelser; men jeg skal som et ganske mærkeligt for ham heldigt Tilfælde nævne, at det Kongelige Theater, medens det under Ombygningen maatte spille paa Hoftheatret, var nødsaget til at betale den her paagiældende Person Leie for at bruge det,

uagtet han selv i den Tid ikke kunde bruge det, hvad jeg ikke kan kalde for nogen særdeles ilde Behandling af Skjæbnen; — det minder ikke om Gøg v. Verlichingen, men det er snarere en særegen Begunstigelse af Skjæbnen. En saadan Skjæbnens Begunstigelse har ogsaa fremdeles vist sig; den fortsattes ved Loven angaaende Estertryk, der blev udvidet til at gjælde om dramatiske Arbejder, og navnlig om det Kongelige Theaters Repertoire. Det er ganske vist, at man efter tidligere Tidens Anskuelse vilde have modsat sig denne Udvidelse, hvorved Alt, hvad der er optaget paa det Kongelige Theaters Repertoire, kan, naar enten den paagiældende Forfatter har været død i 30 Aar, eller Stykket ikke har været opført i 5 Aar, uden videre tages og benyttes af hvem der har Lyst dertil; dette er en overordentlig stor Forandring til Fordeel for den Paagiældende. Nu kommer imidlertid det sidste Spørgsmaal: skulde man ikke være gaaet endnu yderligere, skulde Bedkommende ikke have Lov til at spille alt Muligt, saa at man med Et slog en Streg over de Bevillinger, der ere givne. Dertil kan jeg for det Første kun sige, at Justet er klarere, end at man ingenlunde gik ud derfra under Forhandlingerne her paa Rigsdagen om Estertryksloven, og jeg skal i den Henseende kun henvise til de skarpe og bestemte Udtryk, der faldt, ogsaa fra Ministerens Side, hvorved det blev sagt, at denne Lov ikke havde Noget at gjøre med Begrænsningen af Arterne af de dramatiske Forestillinger, hvortil der var givet særegen Bevilling, hvorimod Loven indenfor disse Bevillingers Grænser kom til at give en endog meget betydelig Udvidelse derved, at man lod det Kongelige Theaters Ret over dets Repertoire gaae ind under de almindelige i Loven opstillede Regler. Da der dengang omtaltes en Strid, der havde fundet Sted med et andet Theater angaaende et enkelt af Holbergs Stykker, bemærkede jeg, at ligesom man deraf vilde see, at Theatret i den Henseende ikke havde vist nogen afgjort Modstand, idet man tværtimod var gaaet ind paa at lade Bedkommende spille dette Stykke omtrent saa ofte, som de vilde, saaledes vilde dette Spørgsmaal for det omhandlede Theaters Bedkommende falde bort ved den da be-